

ВЪ БАЛКАНА

Тъй хубаво е тамъ въ Балкана,
когато запламтятъ огньоветъ,
и дѣдо почне да разказва
за самодиви и бунтовници!

Разказва за нѣща нечути,
какъ нѣкога си, още въ робството,
преминали оттукъ хайдути
и Караджата билъ войводата.

Потерята ги обградила
отсамъ клисуритъ, до стубела,
и почналъ бой, та дори месецътъ
отъ страхъ задъ облакъ се затулилъ.

Тогава непозната сила
изкоренъ букитъ закършила:
една прекрасна самодива
вдигнала знамето прекършено.

Тя яздила еленъ и съ пѣсень
повела въ страшенъ бой момчетата,
и победили — а следъ боя
на скришно тя отвела четата.

И тая чудна самодива,
която буригъ спреваряла,
била е вѣчната и жива
душа велика на България.

Тя пази своитъ юнаци.

А презъ нощта — едвамъ дочуто —
върви дружина следъ войводата:
сънувамъ страшнитъ хайдути,
и азъ следъ Караджата ходя.

Тъй хубаво е тамъ — въ Балкана!

Богданъ Овесянинъ